

1

KUFR AUTA SE S HLASITÝM KLAPNUTÍM ZAVŘEL a Miia se rozhlédla kolem. Jak dlouho už u auta stojí? Viděl ji někdo? A opravdu se kufr červeného BMW před chvílí otevřel, protože si v kapse cvakala klíčkem?

Najednou měla pocit, že už si nemůže být ničím jistá. Jediným nezpochybnitelným faktem v tu chvíli bylo, že dívka, která leží v kufru auta psychoterapeuta Henriho Saastamoinena zabalená do igelitu, je mrtvá. Miia to poznala, hned jak ji spatřila, ale přesto dívka z jakéhosi důvodu položila ruku před ústa, aby zkusila, jestli dýchá. Vybavila si jedno dávné odpoledne v domě, kde před lety vyrůstala, a ránu, která ji tak vylekala, až kopnutím převrhla hrnek s kakaem na podlaze. Teprve když vstala z pohovky a přeskočila tmavou skvrnu od kakaa, která se vpíjela do bílého vlněného koberce, došlo jí, co se stalo. Za oknem na terase ležel v podzimmě zbarveném listí ptáček. Pospíšila si ven, vzala ptáčka do dlaně a k zobáčku mu přiložila prst, aby zjistila, jestli dýchá. Pak s ptáčkem v ruce vběhla dovnitř, popadla z hrnku od kakaa brčko a opatrně ho vsunula do ptačího zobáčku. Foukla vši silou a modrošedě opeřená hrud' se brzy začala zase nadouvat, nebo tomu Miia aspoň chtěla věřit. V tu chvíli přišel domů otec. Když spatřil, o co se jeho dcera pokouší, vtrhl do obývacího pokoje a trásl jí zápěstím tak dlouho, dokud ptáček nespadl do skvrny od kakaa uprostřed koberce. Než Miia stihla cokoli učinit, otec už došel pro lopatku a odnesl ptáčka do nedalekého lesíku.

Miia vyskočila na chodník a vydala se klidným krokem vpřed. Toužila rozběhnout se ze všech sil, ale bylo lepší nevzbuzovat pozornost. Musí se jen bezpečně dostat domů.

Na rohu ulice se ale už neudržela, dala se do běhu a zastavila se teprve u domovních dveří. Srdce jí v hrudi divoce bušilo, stále stejně zrychleně a krátce dýchala, a ruce se jí tak trásly, že měla co dělat, aby z kapsy vytáhla klíče a strefila se do zámku. Dveře se konečně otevřely a Miia ucítila, jak jí z těla prchá veškerá síla, a hned v předsíni se svezla na zem do hromady reklamních letáků.

Odněkud se ozývalo houkání sirén, nebo jí znělo jen v uších? Pulz jí tepal v hlavě tak prudce, až s jistotou věděla, že tohle nepřežije. Umře na podlaze v předsíni na mozkovou mrtvici, zástavu srdce, šok. Ona, která ani ne před čtyřmiadvaceti hodinami jen o vlasek vyklouzla ze spárů vraha, vypustí duši doma v předsíni vedle zapáchajícího pytle s odpadky.

Zavřela oči a spatřila pokoj vyzdobený růžovými tapetami a matku, která ji zvolna hladila po vlasech. Matčin vřelý pohled a teplá ruka spustily ještě silnější proud slz.

„Snažila jsem se toho ptáčka oživit,“ špitla Miia, když na chvíli utišila pláč.

„Počínala sis skvěle,“ konejšila ji matka a podala jí kapesník, který vytáhla z rukávu.

„Ale umřel.“

„Byl mrtvý už předtím, než ses ho snažila zachránit.“

„Proč?“

„Proč? Všichni jednou umřeme.“

„I ty? I táta? A Venla a Nikke taky?“

„Úplně všichni,“ řekla matka a dala jí pusku na temeno. „Ostatní zachránit nemůžeme, máme co dělat sami se sebou.“

Miia vstala ze země, našla tužku a posadila se za stůl v kuchyni. Najednou jí všechno připadalo jasné.

2

„VOLANÝ ÚČASTNÍK NENÍ DOSTUPNÝ. Prosím zavolejte později,“ přeříkával už bůhví pokolikáté dobře známý ženský hlas. Omluva zněla přátelsky, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že Noora zmizela.

Sněhobílá zánovní pohovka zavržala, když se na ni Lauri svezl a vzal si do klína notebook. Rozkliknul několik webových stránek novinových deníků, ale neobjevil jedinou zmínku o zmizelé dívce ani nic jiného, co by vysvětlovalo, proč má Noora vypnutý telefon. Dopoledne už zavolał i jejím rodičům, představil se jako prodejce časopisů a poprosil, jestli by mu dceru nezavolałi k telefonu. Mají prý v nabídce nový časopis pro mladé a předplatitelky dostanou jako dárek make-up dle vlastního výběru. Noořin otec nabídku odmítl a prohlásil, že dcera odjela na víkend ke kamarádce. A vrátí se prý až v pondělí.

Hledat stopy, kde by se mohla nacházet, bylo marné i na jejím Instagramu, protože za posledních čtyřiaadvacet hodin na něm nic nepřibylo. Facebook se nevyplatilo ani otvírat, na něj už nechodil nikdo. Poslední fotka na instagramovém profilu Noořina blogu Madde's Life ukazovala šumivý nápoj v úzké skleničce, pod fotkou následoval výlev hashtagů o nejlepším dni v Maddině životě, báječné společnosti a že se svět rozhodujícím způsobem mění. Lauri pocítil žárlivé bodnutí.

Vstal z pohovky a přešel k oknu. Okno v obývacím pokoji Ojantausových měřilo tři metry na výšku, sedm na šířku a otvíral se z něj ničím nerušený pohled na moře. Lauri vytáhl

z kapsy telefon a přiložil jej k uchu. Zatímco poslouchal informaci, kterou přátelským tónem pronášel ženský hlas ve třech jazycích, snažil se v listopadovém šeru rozlišit obzor. Tenká vrstva sněhu, která ráno pokrývala zem, už roztála a moře i nebe zešedly do stejného odstínu. Bylo obtížné říct, kde končí jedno a začíná druhé.

Kde Noora je? Proč mu vůbec nedala vědět, i když mu z párty slíbila napsat a zavolat nejpozději cestou domů? Stalo se jí něco, nebo se jen seznámila s jiným klukem? Nedalo se říct, jestli Lauri víc žárlí, nebo se strachuje. Každopádně bylo hloupé pustit Nooru převlečenou za Madde na párty tajemné brandingové agentury. Už dopředu tušil, že něco nehraje, i školní preventistka Miia Pohjavirtová zastávala názor, že společnosti, které kontaktují blogerky, mívají nezřídka velmi pochybné záměry. Ať už blog o smyšlené Madde získal mezi mladými ženami během krátké doby jakkoli velkou oblibu, proč by někdo vyzvedával náctiletou holku a odvážel ji na párty limuzínou?

Noora málem pukla nadšením, když Laurimu ukazovala pozvánku vytištěnou na černém silném kartonu honosnými, zářivě stříbrnými písmeny. Nemohla se dočkat červeného koberce, šampaňského, fotografů, kaviáru a všech těch významných lidí, které na párty potká a kteří by ji jako Nooru na ulici ani nepoznali. Ale na párty bude za Madde, mladou dívku ze čtvrti Punavuori, která má fantastický život, cestuje po světě a skoro dennodenně nakupuje luxusní značky, a nikoli za obyčejnou školačku z Palokaski.

Že Noora je Madde, Lauri odhalil, když ji náhodou zahlédl, jak na zahradě za domem pózuje ve vybledlém, hořčicově žlutém kulichu před foťákem na stativu a pohazuje u toho černými kadeřemi. Lauri okouzleně zpoza keře sledoval, jak

se dívka čas od času zajde domů převléknout a pak pokračuje ve focení a na pozadí mění drobné detaily.

Několik dní nato spatřil Lauri na chodbách školy v Palokaski desítky podivných žlutohnědých kulichů, jeden ošklivější než druhý, a zaslechl, jak několik dívek, které se vyznají v módě, nadšeně vypráví, že blogerka Madde má neomylný vkus. Hned jak přišel ze školy domů, otevřel Maddin blog, pochopil, co Noora na zahradě prováděla, a zamiloval se do ní ještě vášnivěji.

Posadil se zpátky na pohovku a uvědomil si, že už zase vyfukává název Maddina blogu do vyhledávacího pole. Uprostřed monitoru se pomalu točil plážový míč a vtom klaply vchodové dveře. Lauri pohlédl do předsíně a zklamaně povzdechl, když si všiml tmavé postavy Toniho, jak si skopává boty. Doufal, že přišla matka. Byla sice otravná, ale i tak by se mu ulevilo, kdyby si s ní o Noore popovídal.

„Čau!“ zavolal starší bratr Toni a vpadl do obývacího pokoje ještě v bundě. Pokračoval dál do otevřené kuchyně a Lauri slyšel, jak otvírá ledničku. „Tak jak to de, vole?“

Lauri se podíval zpátky do předsíně a předpokládal, že tam patří Toniho věrné poskoky Pilliho, Pullu a Jimba, ale pak pochopil, že bratr mluvil na něj. Zostražitěl. Naposledy si spolu říkali, co a jak, nejmíň před pěti lety. A od jejich posledního rozhovoru v podstatě uplynuly měsíce. Někdy bratra třeba několik týdnů neviděl nebo nanejvýš slyšel tlumené skučení z jeho pokoje.

„Všecko v poho?“ Toni se mu upřeně zadíval do očí a přitom si cpal do pusy plátek šunky z plastové vaničky.

„To se jako ptáš mě?“ ukázal na sebe Lauri prstem.

Bratr se posadil vedle něj na pohovku a Laurimu se k nosu donesl zatuchlý pach šunky. Cítil, jak se mu zvedá žaludek.

Maso přestal jíst už dávno, protože nechtěl konzumovat mrtvá zvířata. Ale to Toni pochopitelně nevěděl, a tak mu nabídl poslední plátek.

„Díky, nechci,“ zamumlal Lauri, ale kázání o velkochovech, emisích oxidu uhličitého a bezmasém dni si odpustil.

„Tak to já si dám. Hele, jedls dneska vůbec něco?“

Lauri nevěděl, co má odpovědět ani co si má myslet. Co po něm Toni chce? Proč ho zajímá, jestli jedl?

„Jo.“

„A co? Bylo v ledničce něco na ohřátí?“

„Co po mně chceš?“ vyprskl Lauri napruženě. Bratr ho děsil. Nejen chováním, ale celou svou bytostí – neklidné pohyby, záludný pohled, mastné neučesané vlasy, vrzání kožené bundy, chlad venkovního světa, který z něj vyzařoval, cizost i ta udivující myšlenka, že jsou jedné krve a z jedné rodiny.

„Já nic nechci. Klídek, kámo. Co ve škole?“

„Kde je máma?“

Zmínka o matce přiměla Toniho vstát z pohovky a pospíšet si k oknu. Hned nato už ale zase seděl vedle bratra.

„Nemám páru,“ zašeptal ochraptěle, popadl Lauriho za paži a stiskl až trochu moc silně.

„Já jsem tvůj brácha. Jasný, ne?“

Laurimu se podivně sevřelo hrdlo. Chtěl se bratrovi vyškubnout, ale neodvážil se pohnout ani o centimetr.

„Řekni, že je ti to jasný.“

„Jo, je mi to jasný.“

„Bráchové musej držet spolu, ne?“

„Jo.“

„A já se o tebe postarám,“ řekl Toni a důrazně přikývl.

Lauri se na něj nedůvěřivě zahleděl.

„Teda soutěž o nejlepšího staršího bráchu roku bysem na sto péro nevyhrál,“ pokračoval, když spatřil bratrův výraz, „nedostal bysem se ani do top ten, ale záleží mi na tobě. Fakt že jo. A nikdy bych se na tebe nevykašlal, že bys zůstal na všechno sám.“

Toni povolil sevření a Lauri se instinktivně stáhl. Bratrovo ujišťování mu z nějakého důvodu vůbec neulehčilo. Toni si najednou schoval hlavu do dlaní, špinavýma rukama si prohrábl mastné vlasy a vypadal nekonečně unavený.

„Všecko v pohodě?“ zeptal se ho potichu Lauri. Na téhle překvapivé blízkosti se přece jen zdálo být něco dobrého. Toni se na něj usmál. Ten úsměv si pamatoval dávno z dětství. Bratr se tak usmíval, když byl Lauri ještě hodně malý a matka ho nechala Tonimu na hlídání.

„Jo, ale musím zas vyrazit.“

„Kam?“ zeptal se ustaraně Lauri. Nechtěl, aby tenhle okamžik minul tak rychle.

„Vem si tohle a někam to skovej.“ Toni mu podal starý ošoupaný telefon, který vyrobili ještě v době, kdy world wide web byl jen výsadou vyvolené menšiny a svět se ještě nikomu nevezl do kapsy.

„Cinkni mi z něj, kdyby se něco dělo, ale jinak ho někam schovej.“

„Proč?“

„Slibuju, že když mi z něj zavoláš, vezmu to. Vždycky.“

Toni vstal, neohrabaně bratra poplácal po rameni a vzápětí už vybíhal schody do patra. Za pár minut klaply dveře od domu a byl pryč. Vanička od krájené šunky jako jediná dosvědčovala, že se to celé Laurimu jen nezdálo.

V ruce chvíli obracel telefon, který mu bratr dal, a nakonec ho zastrčil mezi polštáře na pohovce. Měl sto chutí za bratrem vyběhnout, ale co by mu řekl? Neodcházej?

Otevřel notebook a v tu chvíli cítil, jak se mu zastavilo srdce: na blogu Madde's Life se objevil nový příspěvek. Obsahoval fotky limuzíny zvenku i zevnitř a Maddiny šaty z mnoha úhlů pohledu. Poslední fotka zachycovala kousek červeného koberce, po němž si vykračovaly její třpytivé boty. Madde vzrušeně očekávala večer a slibovala velké novinky a víc informací dalšího dne, až se dostane z nejhorší kocoviny.

Noora očividně žila, jinak by nemohla aktualizovat blog. Určitě zrovna trávila čas někde na druhé straně zeměkoule na nejlepší afterparty svého života a zavolá, hned jak se vrátí domů. Tak proč se Laurimu neulevilo? Proč v něm hlodalo podezření, že něco není v pořádku?

Kliknul na Gmail, aby mohl okomentovat Maddin příspěvek. Namísto přesměrování do jeho e-mailové schránky se ale objevila přihlašovací stránka a vedle jeho jména ještě profil jiného uživatele. Stálo tam „branditup“. BRÄND IT UP. Ve zlomku vteřiny si Lauri vzpomněl, kde už tato slova viděl – vytištěná na černé kartonové pozvánce.

Přejel kurzorem na uživatelské jméno, které stálo nad tím jeho, kliknul na něj a do pole pro heslo napsal „branditup“. Na monitoru se objevila modrá lišta, která pomalu a trhaně nabíhala. Zdálo se to jako věčnost, ale pak se e-mailový účet otevřel. Všechny přijaté zprávy měly jako odesílatele Madde.

Světla v tělocvičně potemněla a parket se zaplnil páry lepícími se k sobě. Ruce chlapců nenápadně sklouzávaly dívkám z pasu na zadek a nemotorně ho osahávaly.

Venku byl mrazivý podzimní večer. Foukal vítr a přelo vodorovně, dešťník vůbec nepomáhal. Venla nakoukla oknem dovnitř a dlouze potáhla ze stříbrné belmontky. Z otevřených dvoukřídlových dveří se nesl nový hit Glenna Medeirose. Venla si tiše notovala jeho slova.

*„If I had to live my life without you near me
The days would all be empty
The nights would seem so long
With you I see forever oh so clearly
I might have been in love before
But it never felt this strong“*

V tu chvíli jí pohled utkvěl na Pasim. Netančil. Stál v koutě, povídal si s nějakým klukem a letmo koukal ke dveřím. Venla věděla, že čeká na ni, ale dovnitř jít nedokázala.

Zvedla ke rtům neprůhlednou plastovou láhev od džusu, v níž měla směs toho, co tátův bar dal: whisky, koňak, likéry a campari, ode všeho zhruba stejně, právě tak málo, aby otec nepoznal, že něco chybí. Hořký koktejl nutil ke šklebu, ale zároveň uklidňoval. Uvnitř spustila Madonnina La isla bonita a její myšlenky se nepozorovaně přenesly do Itálie, ke slunci, starodávným uličkám, pizze, zápachu odpadků všude kolem a vůni

kávy. Představila si, jak by s Lucou kráčeli zavěšení do sebe s raybankami na očích. Hodně by se smáli, líbali by se a zastavovali u malých stánků se zmrzlinou. Dala by si pistáciovou. Okusila ji jednou u moře na dovolené s rodiči. Nechutnala nijak výjimečně, ale po návratu uváděla v památnících a denících přátelství do kolonky oblíbené jídlo vždycky pistáciovou zmrzlinu. Znělo to atraktivně a speciálně.

Odhodila cigaretový špaček na zem a zadupla ho. O Itálii snila marně, stála na školním dvoře v Palokaski, v ruce svírala oranžovou láhev od džusu plnou alkoholu a všechny její kamarádky, s nimiž strávila celý dosavadní život, stály jen pár metrů od ní. Byly jedna jak druhá, všechny jedly šunkafleky s tím nejobyčejnějším kečupem, četly Bravíčko a z jiného časopisu pro mládež si vystřihovaly přihlašovací kupony do celofinské amatérské soutěže o královnu krásy Miss Blue Jeans. Venla nechtěla být jako ony. Nechtěla tenhle život. A teď se nabízela alternativa.

Dlouze si lokla z láhve a zapálila si další cigaretu. Naposledy nakoukla do sálu, otočila se na podpatku a zamířila po písčité cestě do centra.